

Siber anerkjendt, at det i den Skikkelse, hvori det foreligger, ikke er velstillet til Brug, men at det, for at blive dette, maa blive til en heelt anden Lov, nemlig om hvorledes Kjøbstæderne for Fremtiden skulle stilles ligeoverfor Brandassurancen, saa siger jeg, at det ikke er en forstandig Virksomhed for Rigsdagen at give sig af hermed. Den er ikke stillet til i Forbindelse med Ministeriet at opfinde Love, og, saa at sige, at drive Regjeringen til at gjøre, hvad der skulde være dens Hovedsag. Det er forstandigtvis fra Regjeringen, at Forslag til Love om, hvorledes den nuværende lovlige Tilstand kan gaae over til en anden, skal komme, og naar denne efter sin Opfattelse troer, at den for at kunne ubarbejde et mere hensigtsmæssigt Forslag behøver Raadgivning af Mænd, der ere interesserede i Sagen, er det ikke hos os, Regjeringen skal samle disse Mænd; men den skal finde Medlemmerne dertil hos sig selv. Dette Lovforslag indeholder foruden den store constitutionelle Feil at opfordre os til at give noget af vor lovgivende Myndighed til en Delegation af andre Mænd, som skulle vælges af Kongen, tillige en anden Ting, som, naar den i Virkeligheden skal forlanges, maatte forlanges paa en anden Maade. Saavidt jeg kan skjønne, er nemlig det egentlige Hovedformaal for dette Lovforslag det at kunne give Diæter til disse 19 Mænd paa Forlikringens Vegne, men det kunde Regjeringen ikke gjøre eensidigt; thi kunde den det, behøvede den ikke at komme til os og forlange Samlingen af disse Mænd. Ja, vil Regjeringen, at de Mænd i Forbindelse med Kongen skulle være en lovgivende Myndighed, behøves ganske vist en Lov fra vor Side derom; men gaaer man ud fra, at man nok kan lade Regjeringen samle disse Mænd, men kun til at raadgive, — og Mange mene, at man paa ingen Maade kan give dem lovgivende Myndighed —, saa er det Spørgsmaal tilbage, hvorledes der skal gives Diæter til disse Mænd, som saaledes skulle danne en raadgivende Comitee. Dertil svarer jeg, at isald det er nødvendigt at samle dem — hvad jeg ikke veed — maa Regjeringen bære sig ad som tidligere, nemlig paa Finantsloven forlange saa og saa mange Hundrede Daler for at kunne samle en

Commission til at forberede en Lov i den og den Retning. Man kan, som sagt, slet ikke tænke sig Muligheden af, at det foreliggende Lovforslag egentlig kan bruges som Grundlag for at gaae den Vej, og at naae det Maal, hvorefter vi trakte. Der behøves for Dieblisset kun et simpelt Forlangende fra Ministeren om at faae en Sum stillet til Regjeringens Raadighed, for at den fra Kjøbstæderne kan samle disse 19 Mænd, eller hvormange den nu vil, til at raadgive i den omhandlede Sag. Den Raadgivning, som derved kommer frem, faaer da Betydning ligeoverfor Ministeren; men den faaer ingen legal Betydning, og det bør den heller ikke have; den bør ikke kunne faae nogen lovgivende Betydning uden middelbart gjennem Rigsdagen. Vi maae altsaa reducere dette Forslag, men at tage det som et Motiv for gjenneim en Omvei at frembringe et Forslag om, hvorledes det hele Brandvæsen i Kjøbstæderne skal ordnes, er den uheldigste og langsomste Vej, man kan gaae.

De ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 7de og 6te Valgkreds (Caspe og Steen) have meget fuldstændigt fremsat det Resultat, hvortil Udvalgets Fleertal ifjor kom, og jeg holder mig overbevist om, at dette Udvalg, hvoraf jeg selv var Medlem, vilde, hvis det var kommet til at afgive sin Betænkning, have tilraadet, at Lovforslaget ikke skulde gaae videre, fordi det ikke var stillet til at være Underlag for nogen Lovgivning i denne Retning. At forsøge noget Andet i Aar, troer jeg vil være at føre den ærede Justitsminister paa Afveje og at bringe Ministeriet til her at fremkomme med Forslag, hvorved det fyldestgjør enkelte særlige Fordringer, for derefter at bruge dem til derpaa at bygge en Lovgivning, der gaaer ud fra heelt andre Betragtninger og omfatter ganske andre Gjenstande. Dette vilde være at svække Regjeringens Betydning som deelagtig i den lovgivende Magt, og at skabe os en Forlegenhed, selv om vi vilde lade de paagjældende Mænd kun staae som Raadgivere. — Her er med mange Grunde og med Begjær blevet raadet til et Udvalgs Nedsættelse, men jeg skal raade til at lade Sagen ligge, saafremt det ikke turde ventes, at den ærede Justitsminister selv vilde sætte sig ind i den, seet fra en anden Side, og